

Recensent: Kristin Hulshof

Gerard van Uden 'Samen alleen' Beschrijving van de ervaringen van Gerard en zijn partner in de aanloop naar en ten tijde van het verblijf in een psychogeriatrisch verpleeghuis. Uitgegeven in eigen beheer, Arnhem 2010. (Vasculaire dementie/ Ouderenzorg/ Psychogeriatrisch verpleeghuis/PO/1) Zie ook:www.pumbo.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Gerard van Uden beschrijft de cascade aan interventies nadat zijn vrouw An thuis van de trap is gevallen. Aanvankelijk is de blik gericht op de val, de gevolgen en de zorg die dat oproept. Enige tijd later blijkt, als gevolg van de toenemende verwardheid van An, dat er sprake is van dementie (vasculair). Van Uden beschrijft zijn rol als mantelzorger in de aanloop naar de opname van An in het psychogeriatrisch verpleeghuis. Als zijn vrouw eenmaal is opgenomen lezen we hoe van Uden het ervaart om als partner van te fungeren en hoe het is om na terugkeer uit het verpleeghuis weer alleen thuis te komen.

Het boek kan een steun zijn voor degene van wie zijn of haar partner vroeg of laat vanwege dementie opgenomen moet worden in een verpleeghuis.

Het boek telt 90 pagina's.

Over de schrijver:

Gerard van Uden was getrouwd met An en hij woonde samen met zijn vrouw in Arnhem tot het moment dat An naar een psychogeriatrisch verpleeghuis verhuist. Zij hebben twee dochters en een zoon.

Korte bespreking:

Van Uden beschrijft in opeenvolgende hoofdstukken de aanloop naar de opname van zijn vrouw in het psychogeriatrisch verpleeghuis. De onbeduidende val thuis levert een aaneenrijging van hulpverleners op tot het moment dat het echtpaar bij de geriater de diagnose vasculaire dementie te horen krijgt. Waar zij aanvankelijk nog proberen leuke uitstapjes te maken, omdat ze dat altijd deden, blijkt dat dat later toch niet meer haalbaar is vanwege de snelle achteruitgang van An. De rol van mantelzorger, die van Uden van de ene op de andere dag in de schoenen geschoven krijgt, wordt voor hem te zwaar en An wordt binnen twee jaar overgeplaatst naar het psychogeriatrisch verpleeghuis. Van Uden beschrijft zijn (bijna) dagelijkse gang naar het verpleeghuis, de achteruitgang van An en dientengevolge de steeds minder wordende communicatie met An. Weer thuis overvalt hem de eenzaamheid.

Wat viel op:

Van Uden beschrijft op indringende wijze het persoonlijke proces dat hij doormaakt als zijn vrouw na een aanvankelijk onbeduidende val blijkt te lijden aan vasculaire dementie: het toe moeten geven dat je de zorg niet meer aankunt, het zoeken naar een permanent verblijf voor je partner, het verdriet en de eenzaamheid als je levenspartner dan voorgoed van je wordt gescheiden en de achteruitgang tot haar dood.

Citaten:

Pag. 15: “Men praat ook uitgebreid met mij en de doktoren vinden dat ik doodop ben. Ik word dringend gewaarschuwd meer op mijn gezondheid te letten. “Eerdaags kunt u niet meer en dan ???”.”

Pag. 36: “An kan hier in huis niet meer uit de voeten. Zelfs niet meer met mijn steun want ik ben “op”.”

Pag. 62: “Inmiddels realiseer ik mij dat thuiskomen meer is dan de deur openen. De begroeting, een stem van een bekende, het is zo heel anders dan thuis komen in een huis zonder leven.”